

РЕШЕНИЕ

№ 24884

гр. София, 26.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 12.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Танка Цонева

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **1855** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.40 и сл. от Закон за достъп до обществена информация /ЗДОИ/.
Образувано е по жалба на Н. В. В. срещу Решение № СОА24-РИ09-42/31.01.2024 г., издадено от И. В., Зам. кмет на Столична община, с което е отказано предоставяне на достъп до обществена информация, поискана със заявление рег. № СОА24-ЕВ01-37/16.01.2024г.

В жалбата се излагат аргументи, че оспореното решение е постановено в противоречие с основополагащи правни норми, неспазване на установената форма, съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Ето защо, се отправя искане към съда да обяви неговата нищожност, а в условията на евентуалност – да го отмени, поради допуснати нарушения при издаването му.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът – Зам- Кмет на Столична община, представляван от юрк. И., поддържа становище за неоснователност на жалбата. Излага доводи, че решението е издадено от компетентен орган в кръга на неговите правомощия в определения срок и форма. Твърди, че се искат документи, които са в пределите на оперативна подготовка на органа и нямат самостоятелно значение, респективно е приложим чл.13, ал. 2 от

ЗДОИ, тъй като не са изтекли две години към момента на издаване на решението. Моли жалбата да бъде отхвърлена, като неоснователна и недоказана. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

След като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, като подадена в срок срещу подлежащ на оспорване пред съда административен акт и от лице с правен интерес, доколкото същото твърди, че не му е предоставената исканата информация.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Административното производство е образувано по повод подадено заявление с рег. № заявление рег. № СОА24-ЕВ01-37/16.01.2024 г. от Н. В. В. до Столична община, с което се иска достъп до обществена информация, а именно незаверено копие от заповед № СОА22-РД91-134/15.03.2022 г. на кмета на Столична община, с която е назначена работна група със задача да се извърши анализ на фактическото положение на парк „С.“, находяща се в кв. 251, м. „IX – ти септември“, м. „Ц. Б. III част“, атакуван с АПОС 61/01.07.1997 г. и АЧОС № 468/19.10.1999 г., апортиран от „Софийски имоти“ ЕАД в капитала на „ПФК Славия - 1913“ АД с решение № 24 по протокол № 57/03.09.1999 г. на СОС и да предложи конкретни действия относно правните възможности за прехвърляне на парка на Столична община, с оглед защита на обществения интерес, съобразно и в рамките на действащата нормативна уредба, заедно с всички налични документи, свързани с нейното издаване и извършената дейност от назначената комисия по нейното изпълнение.

Заявлението е разгледано и е издадено оспореното в настоящото съдебно производство решение № СОА24-РИ09-42/31.01.2024 г., с което се отказва достъп до исканата информация с мотиви, че същата в действителност представлява „обществена информация“ по смисъла на чл.2, ал. 1 от ЗДОИ, но попада в хипотезата на чл.13, ал.2 от ЗДОИ, защото е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма самостоятелно значение.

Съгласно правомощията си по чл.146 АПК съдът при преценка законосъобразността на административния акт проверява дали е издаден от компетентен орган (т.1), в съответната форма (т.2), допуснато ли е съществено нарушение на административно-производствени правила при издаването му (т.3), налице ли е противоречие на административния акт с материалноправни разпоредби (т.4) и несъответствие с целта на закона (т.5), като съдът не е ограничен от посочените от оспорващия основания, а проверява всички основания по чл.146 АПК. Съответствието на оспорения акт с материалния закон се преценява към момента на издаването на административния акт (чл.142, ал.1 АПК).

В конкретния казус подаденото от оспорващия заявление отговаря на изискванията на чл. 25, ал. 1 от ЗДОИ за съдържание. Задължен субект по смисъла на чл.3, ал.1 от ЗДОИ във връзка със Заповед № СОА23-РД09-2498/20.11.2023 г. на кмета на СО, който следва да се произнесе по така подаденото заявление, като осигури достъп до

обществена информация, която се създава или се съхранява от него, е ответникът.

Във връзка с изложеното в заявлението, че се иска копие от документ/и, а не информация, съдът намира, че, действително, за да възникне задължение за субекта по чл. 3 от ЗДОИ да предостави достъп до обществена информация, правото трябва да бъде надлежно упражнено по реда на чл. 24 и сл. от ЗДОИ от заявителя, включително заявлението му да съдържа описание на исканата информация, съобразно чл. 25, ал. 1, т. 2 от ЗДОИ. За да се счита, че е изпълнено нормативното изискване по цитираната разпоредба, е достатъчно исканата със заявлението информация да бъде посочена по начин, който да дава възможност на органа да разбере с искане за предоставяне на каква точно информация е сезиран. По аргумент от разпоредбата на чл. 2, ал. 2 от ЗДОИ, регламентираща, че информацията по чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ е обществена независимо от вида на нейния материален носител, следва да се приеме, че самият закон поставя знак на равенство между информацията, съдържаща се в един документ, и самия документ като неин материален носител. Съгласно константната съдебна практика, искането за предоставяне на копие от документ е равносилно на искане за достъп до съдържащата се в документа информация, като в този смисъл дали се иска конкретният материален носител на информацията или се иска описателно самата информация, е ирелевантно за дължимостта ѝ, ако са налице останалите предвидени в закона предпоставки за нейното предоставяне.

При издаване на оспорения акт е спазена законовата форма, съгласно чл.34 ЗДОИ, вр. чл.59 АПК, доколкото волеизявлението на органа е обективизирано в изискуемото от закона решение. В същото е посочено от кого е издадено и по чие заявление, като подробно са изложени фактическите и правни основания, мотивирали издаването му. Предвид това съдът приема, че не са налице отменителни основания по чл.146, т.1 и т.2 АПК.

В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, при което не е налице отменително основание и по чл.146, т.3 АПК.

На следващо място, настоящият съдебен състав намира, че решението е издадено в несъответствие с материалния закон.

Легално определение за „обществена информация“ е дадено в разпоредбата на чл. 2, ал. 1 ЗДОИ. Съгласно цитираната норма такава е всяка информация, свързана с общественния живот в Република България, която дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона лица. Безспорно исканата информация е обществена по смисъла на ЗДОИ и има характер на служебна по смисъла на чл.11 ЗДОИ.

Според чл.13 ЗДОИ достъпът до служебна обществена информация е свободен и се осъществява по реда на този закон, при спазване на ограниченията по ал.2 и отчитане на хипотезите по ал.4 – случаите на надделяващ обществен интерес.

Законът въвежда ограничение за предоставяне на достъп до обществена информация в случаите по чл. 37, ал. 1 ЗДОИ, регламентиращ основанията за отказ за предоставяне

на обществена информация, а именно когато исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон; достъпът засяга интересите на трето лице и няма негово изрично писмено съгласие за предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес, или исканата обществена информация е предоставена на заявителя през предходните 6 месеца.

Според съда, в конкретиката на настоящия казус е налице хипотезата на надделяващ обществен интерес по смисъла на §1, т.6 от ДР на ЗДОИ доколкото с исканата информация се цели повишаване прозрачността и отчетността на задължения субект и достъп до исканата информация не може да се ограничава при наличие на обществен интерес – чл.13, ал.4 от ЗДОИ.

Съгласно §1 т.6 от ДР на ЗДОИ "надделяващ обществен интерес" е налице, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл. 3. До доказване на противното обществен интерес от разкриването е налице, когато информацията улеснява прозрачността и отчетността на субектите относно вземаните от тях решения; гарантира законосъобразното и целесъобразното изпълнение на законовите им задължения; разкрива лошо управление на държавно или общинско имущество или други незаконосъобразни или нецелесъобразни действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица в съответните администрации, с които се засягат държавни или обществени интереси, права или законни интереси на други лица; когато е свързана със страните, подизпълнителите, предмета, цената, правата и задълженията, условията, сроковете, санкциите, определени в договори, по които едната страна е задължен субект.

Задължение на органа е да извърши преценка за наличието на такъв интерес, като в случая преценка е направена от адм.орган, който неправилно, без да изложи убедителни аргументи е приел, че не е налице надделяващ обществен интерес, като напълно е игнорирал фактът, че поисканата информация касае парк „С.“, който безспорно е свързан с обществения живот в града.

По –нататък, съдът не споделя твърдението на ответника, че наличието на надделяващ обществен интерес е ирелевантно, предвид обстоятелството, че поисканият достъп до обществена информация касае материали по досъдебно производство № 73/2023 г., прокурорска преписка № 20967/2022 г., тъй като исканата информация не е в обхвата на разследването по самото досъдебно производство, което е било прекратено поради изтичане на предвидената от закона давност.

На последно място, съдът не може да сподели мотивите на оспорваното решение, че исканата информация е свързана с оперативната подготовка на акта на органа /без да е посочено какъв точно акт и в каква процедура ще се издаде/, тъй като се касае за заповед за назначаване на работна група с конкретни задачи във връзка с действия по обект, който засяга широк кръг от хора. Освен това, заповедта и придружаващите я документи са такива, които са окончателни и имат самостоятелно значение.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено в нарушение на материалния закон и като такова следва да бъде отменено, а преписката - върната за ново произнасяне съобразно дадените указания.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноси, но тъй като такива не са претендирани, съдът не дължи произнасяне по този въпрос. С оглед изхода на делото, неоснователно се явява искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, 29-и състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № СОА24-РИ09-42/31.01.2024 г., издадено от И. В.- Зам.кмет на Столична община, с което е отказано предоставяне на достъп до обществена информация, поискана със заявление рег. № СОА24-ЕВ01-37/16.01.2024г.

ВРЪЩА административната преписка на Кмета на Столична община за произнасяне по заявлението, съобразно указанията, дадени в мотивите на настоящото решение в 14-дневен срок от влизането му в сила.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно оспорване, на основание чл.40, ал.3 от Закон за достъп до обществена информация.

СЪДИЯ: